Θαύμα της Θεομάνας μας ήταν η σωτηρία του Γένους

Γράφει ο **Δημήτρης Νατσιός** (Δάσκαλος - Κιλκίς)

«Ήμασταν 400-500 χρόνια σκλάβοι, κάτω από την πιο φρικτή και βάρβαρη δουλεία που γνώρισε ποτέ ο κόσμος. Και όμως «ιδού ζώμεν» Αλλά πώς; Στα μέσα του 17ου αι. ένας Γάλλος Ιησουίτης ονόματι Ρισάρντ, περιηγείται την σκλαβωμένη Ελλάδα.
Επιστρέφοντος στη χώρα του έγραψε ένα βιβλίο. Αποσπώ μια εντύπωσή του.

 Δημήτρης Νατσιός

«Πολλές φορές απορώ πως κατόρθωσε να επιβιώση η χριστιανική πίστη στην Τουρκία και πώς υπάρχουν στην Ελλάδα 1.200.000 Ορθόδοξοι. Και να σκεφτή κανείς ότι ουδέποτε από την εποχή του Νέρωνος, του Δομητιανού και του Διοκλητιανού έχει υποστή ο Χριστιανισμός διωγμούς σκληρότερους από αυτούς, που αντιμετωπίζει σήμερα η ανατολική Εκκλησία…

Και όμως οι Έλληνες είναι ευτυχισμένοι που παραμένουν Χριστιανοί. Νομίζω πως αυτό οφείλεται στην λατρεία που τρέφουν στην Παναγία… Σε όλα τα σπίτια βλέπεις εικόνες της Παναγίας.

Είναι ο φρουρός ή καλύτερα η νοικοκυρά του σπιτιού. Σ' αυτήν την εικόνα στρέφουν το βλέμμα, όταν τους συμβή κάτι κακό, ικετεύοντάς την βοήθειά της. Σ' αυτήν απευθύνονται για να ευχαριστήσουν τον Θεό, αν με τη δική της μεσολάβηση έλθη κάτι καλό στο σπιτικό τους…

Ο ίδιος διαπίστωσα με πόση φυσικότητα, με πόση ευγλωττία και συγκίνηση μιλούν στις οικογενειακές τους κουβέντες γι' αυτή τη βασίλισσα των Ουρανών». Θαύμα της Θεομάνας μας ήταν η σωτηρία του Γένους. Ταις πρεσβείας της Θεοτόκου Σώτερ σώσον ημάς, έψαλλαν οι ηρωικοί ραγιάδες. Μόνο αυτό το ρουσφέτι μας επιτρέπεται.

Η εκκλησία μας, ο Κυρηναίος του Γένους, στάθηκε ελληνοσώτειρα στα χρόνια της σκλαβιάς. «…Σωστά τόπανε, πως σε πολλές κρίσιμες ώρες το ράσο στάθηκε η εθνική σημαία της Ελλάδας στα χρόνια της σκλαβιάς.

Αν υπάρχουμε σήμερα σαν ελληνική φυλή, είναι γιατί κρατηθήκαμε από το άμφιο της θρησκείας μας όλα αυτά τα χρόνια» διαλαλεί ο λογοτέχνης Στρατής Μυριβήλης. Και στα σπίτια των Ρωμηών έστεκαν ολόρθες οι μάνες.

Απ' όλα τα λαλούμενα / κάλλιο λαλεί η καμπάνα / κι από όλα τα μυρωδικά / κάλλιο μυρίζει η μάνα» λέει ο λαός μας. Σήμερα στα βιβλία γλώσσας του Δημοτικού – τα περιοδικά ποικίλης ύλης, όπως απροκάλυπτα τα ονομάζω – ζητούν από τα παιδιά να γράψουν, να βρουν ένα νανούρισμα για… χταπόδια.

Λέει ένας πατήρ της Εκκλησίας μας «έκαστος ερμηνεύει τα πράγματα κατά το ίδιον νόσημα». Η παράδοσή μας δεν περιέχει τέτοιες εξοργιστικές ανοησίες. Μεταφέρω ένα ωραίο νανούρισμα από τα χρόνια της Τουρκοκρατίας.

> «Κάμε, Χριστέ και Παναγιά / και θρέψε το παιδί μου / να μεγαλώση να θραφή / καλό παιδί να γίνη. / Τύχη χρυσή ας του δίνεται / και φώτιση μεγάλη / να μάθη γράμματα πολλά /και φρόνιμο να γίνη / γιά να κερδίζη χρήματα / παντού καλά να κάμνη / ένα και είκοσι σχολειά / μ' αληθινούς δασκάλους / να μάθουν γράμματα οι φτωχοί / ανθρώποι να γενούνε / να μάθουν πως ορφανέψαμε / από τους άρχοντάς μας / να μάθουν πως ξεχάσαμεν του γένους μας τα φρένα / πώς ο καθείς μας χρεωστεί / βοήθειαν να δίνη / εις τα σχολειά στις εκκλησιές / και τα ορφανεμένα».

Στο σπίτι έπαιρναν τα παιδιά αγωγή αγιότητας. Είναι ευαγγελική επιταγή: «Άγιοι γίγνεσθε» λέει ο Κύριος. Και μετά πηγαίνανε στα «Κρυφά Σχολειά», «όπου μέσα τους χιονισμένο, βρεγμένο συνάζονταν όλο το Έθνος.

Και το κιτρινισμένο ράσο του παπαδάσκαλου, μύριζε σμύρνα από κείνη που οι μάγοι οδοιπορούντες

επήγαν και φιλέψανε τον Ιησού», γράφει όμορφα ο Νικ. Βρεττάκος.

Η πατρίδα μας σήμερα είναι «αχαμνή και αγνώριστη», αλλά την αγαπάμε, ας φτώχυνε, δεν φτύνουμε τη μάνα μας όταν είναι αναγκεμένη. «Φίλει την πατρίδα καν άδικος ή», έλεγε ο Πλάτων.

Και ο πατριδοφύλακας στρατηγός Μακρυγιάννης, που έγραφε με το σπαθί του και όχι με το κοντύλι, μας κανοναρχεί όλους εμάς που λιποψυχήσαμε γιατί έπεσε το κατά κεφαλήν εισόδημα: «Όταν μου πειράζουν την πατρίδα μου και θρησκεία μου, θα μιλήσω, θα 'νεργήσω κι ό,τι θέλουν ας μου κάμουν».

Και μια και είμαστε στο '21, την «αγιασμένη Επανάσταση» που έλεγε ο Κόντογλου, θα αναφερθώ και σ' άλλο ένα λιοντάρι, στον θρυλικό «Γέρο του Μοριά», τον Θοδωρή Κολοκοτρώνη.

Το 1838, μετά από πρόσκληση του Δασκάλου του Γένους, Γ. Γεννάδιου, ανεβαίνει στην Πνύκα και μιλά στους νέους των Αθηνών, στους νέους της Ελλάδας και τότε και τώρα.

Ας ακούσουμε τον γερο-καπετάνιο. Αφού προτάσσει την μεγάλη αλήθεια που δεν μπορούν να χωνέψουν οι τωρινοί εκκλησιομάχοι «πρέπει να φυλάξετε την πίστι σας, και να την στερεώνετε, διότι, όταν επιάσαμε τ' άρματα, είπαμε πρώτα, υπέρ Πίστεως και έπειτα υπέρ Πατρίδος», λέει:

> «Παιδιά μου, να μην έχετε πολυτέλεια, να μην πηγαίνετε εις τους καφενέδες και εις τα μπιλιάρδα. Να δοθήτε εις τας σπουδάς σας και καλλίτερα να κοπιάσετε ολίγον δύο και τρεις χρόνους, ζωής σας, παρά να περάσετε τέσσαρους πέντε χρόνους τη νεότητά σας, και να μείνετε αγράμματοι.

Να σκλαβωθήτε εις τα γράμματά σας. Να ακούετε τας συμβουλάς των διδασκάλων και γεροντοτέρων, και, κατά την παροιμία, μύρια ήξευρε και χίλια μάθαινε.

Η προκοπή σας και η μάθησή σας να μην γίνη σκεπάρνι μόνο διά το άτομό σας, αλλά να κυττάζη το καλό της κοινότητος, και μέσα εις το καλό αυτό ευρίσκεται και το δικό σας».

Η μόνη σκλαβιά που μας αξίζει είναι στα γράμματα. Αλλά στα «γράμματα» που διαβάζουν οι αγράμματοι κι αγιάζουνε», στα γράμματα των Τριών Ιεραρχών, των αγίων, των ηρώων.

Ο αγράμματος, αλλά βαθιά μορφωμένος Κολοκοτρώνης, με τα τελευταία του λόγια επαναλαμβάνει έναν από τους γονείς της ανθρωπότης, τον Θουκυδίδη. Γράφει στο Β', 60. «Καλώς μεν γαρ φερόμενος ανήρ το καθ' εαυτόν, διαφθειρομένης της πατρίδος, ουδέν ήσσον ξυναπόλλυται κακοτυχών δε, εν ευτυχούση, πολλώ μάλλον διασώζεται».

Μεταφράζει ο Ελ. Βενιζέλος. «Διότι ο άνθρωπος που ευδοκιμεί εις τα ιδιωτικάς του υποθέσεις, εάν η πατρίς του καταστραφεί, χάνεται κι αυτός μαζί της, ενώ είναι πολύ πιθανόν ότι θα σωθεί, εάν κακοτυχεί μεν ο ίδιος, η πατρίς του όμως ευτυχεί». Μεγάλα λόγια.

Το «εμείς μας σώζει», το «ίνα ώσιν εν καθώς ημείς» της αρχιερατικής προσευχής. Έλεγε χαριτωμένα ο άγιος Γέροντας Παΐσιος ο Αγιορείτης. «Κλείνουμε λάθος την αντωνυμία. Λέμε εγώ, εσύ αυτός. Να λέμε αυτός, εσύ, εγώ».

Ξέρετε πότε να λέμε εγώ, λέει ένας άλλος γέροντας, «όταν εξομολογούμαστε την αμαρτία, «εγώ φταίω», και όταν ομολογούμε Χριστό, την πίστι μας. «Χριστιανός ειμί» έλεγαν οι μάρτυρες. Και πίστη είναι λέει ένας άλλος ποιητής, που ύμνησε τον Ποιητή των όλων, ο Γεώργιος Δροσίνης «Πίστη είναι όταν / όσο αλόγιστο και πλάνο / ο νους κι αν το ξέρη. / Ήλιο προσμένει τα μεσάνυχτα / κι αστροφεγγιά το μεσημέρι».

Ναι, να ομολογούμε την αμώμητο πίστη μας. Σήμερα η πατρίδα, η Εκκλησία δεν θέλουν δεινούς συζητητές, αλλά ατρόμητος ομολογητές.

25.03.2019

Πηγή: Μαχητής Κιλκίς